

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

ΑΝΟΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η Γυναίκα της Βροχής

Η βροχή έπεφτε λες κι οι ουρανοί είχαν ανοίξει. Όλοι έτρεχαν για να βρεθούν στο σπίτι τους το συντομότερο. Ήταν Δεκέμβρης, αλλά παρόλ' αυτά, η νεροποντή ήταν ξαφνική, αν και όλοι κανονικά θα έπρεπε να είναι υποψιασμένοι. Ο μήνας αυτός στην Νέα Υόρκη ποτέ δεν ήταν ήρεμος. Οι χριστουγεννιάτικες προετοιμασίες απλά τους είχαν κάνει να ξεχαστούν. Ο καιρός όμως δεν ξέρει από προετοιμασίες. Είχε χαλάσει απότομα, συγκεκριμένα απ' το μεσημέρι, και μέχρι να έρθει η ώρα να σχολάσουν, το είχε γυρίσει σε μια πρωτόγνωρη βροχόπτωση. Στις ειδήσεις υπήρξε έκτακτη ενημέρωση ότι περίμεναν ακόμα χειρότερη επιδείνωση κι ότι αργά το βράδυ θα είχαν μαζί με την βροχή και ισχυρούς ανέμους. Οι κάτοικοι δεν είχαν δώσει ιδιαίτερη προσοχή στην πληροφορία αυτή μια και τα ξαφνικά ξεσπάσματα του καιρού τα τελευταία χρόνια μετά την πανδημία είχαν γίνει μια πολύ καθημερινή υπόθεση. Ήταν λες και η φύση ήθελε να κρατήσει την αναστάτωση σε υψηλά επίπεδα και πολλοί ήταν αυτοί που έλεγαν πως η κλιματική αλλαγή θα έφερνε ακόμα χειρότερα καιρικά φαινόμενα.

Οι πιο πολλοί κρατούσαν ομπρέλες κι έτρεχαν προς τις καθόδους για τον υπόγειο. Με το που έμπαιναν όμως στον στεγασμένο χώρο, άρχιζε η δεύτερη ταλαιπωρία. Ένα μηχάνημα τους σκανάριζε για να διαπιστώσει ότι η ψηφιακή τους ιατρική ταυτότητα, τους επέτρεπε να κινηθούν με τα μέσα μαζικής μεταφοράς. Και ακολουθούσε η τελική δοκιμασία της αναμονής στην πλατφόρμα του σταθμού όπου ένα σύστημα κυψελών δεν άφηνε κανέναν να βρίσκεται πιο κοντά από δύο μέτρα απ' τον διπλανό του. Το ίδιο και στους συρμούς. Αυτός ήταν και ο λόγος που οι περισσότεροι είχαν στοιβαχτεί σε πολυκατοικίες κοντά στους χώρους εργασίας τους για να μπορούν να πηγαиноέρχονται με τα πόδια. Το αποτέλεσμα βέβαια ήταν τα ενοίκια να εκτοξευτούν στα ύψη. Έτσι, γι' αυτούς που μετακόμιζαν, το

μοναδικό κέρδος, ήταν εκείνο του χρόνου. Αυτοί που είχαν κερδίσει ήταν όσοι είχαν δουλειά που μπορούσε να γίνει και από μακριά, τηλεργασία δηλαδή χωρίς ιδιαίτερο κέρδος.

Τα αυτοκίνητα, χωρίς οδηγούς πια, είχαν κολλήσει σ' ένα μποτιλιάρισμα που δεν έλεγε να χαλαρώσει. Ήταν λες κι απ' το κέντρο ελέγχου κανένας δεν ενδιαφερόταν να υποδείξει κάποια εναλλακτική διαδρομή. Απ' τους πεζούς, κάτι λίγοι που είχαν απομείνει, κρατούσαν πάνω απ' τα κεφάλια τους εφημερίδες που όμως το μόνο που κατάφερναν ήταν εκτός απ' το νερό, να τρέχουν στο πρόσωπό τους και τα τυπογραφικά μελάνια. Κάποιοι πιο τυχεροί κρατούσαν χαρτόνια. Το χειρότερο όμως όλων ήταν οι μάσκες. Βρεγμένες μάσκες που το μόνο που έκαναν ήταν να μην σου επιτρέπουν ν' αναπνεύσεις. Οι πιο τολμηροί τις έβγαζαν βίαια απ' το πρόσωπό τους και τις πετούσαν στον δρόμο.

Τα λιγοστά μικρά μαγαζιά που είχαν απομείνει, το ένα μετά το άλλο κατέβαζαν τα ρολά κι οι ιδιοκτήτες βιαζόντουσαν κι αυτοί να βρεθούν στα σπίτια τους, αν και οι περισσότεροι έμεναν σε ορόφους ακριβώς από πάνω. Και όσο πέρναγε η ώρα τόσο και περισσότερο η πόλη έδειχνε ν' αδειάζει.

Γύρω στις δύο μετά τα μεσάνυχτα ο αέρας έχασε την δύναμή του και η βροχή το γύρισε στο ψιλόβροχο. Κανονικά θα έπρεπε να είχε σταματήσει, αλλά η βροχόπτωση μαρτυρούσε άλλα. Κατά τις τρεις δυνάμωσε. Έβρεχε ξανά κανονικά και οι ενδείξεις έλεγαν ότι αυτή η κατάσταση, με μικρά διαλείμματα, θα κρατούσε όλη την ημέρα.

Το ξυπνητήρι στις τρεις και τέταρτο έδωσε το παρόν του μ' έναν ξερό χτύπο. Ήταν σαν να άλλαξε γνώμη και να μην ήθελε να ξυπνήσει κανέναν. Δέκα δευτερόλεπτα μετά, οι χτύποι έγινα δύο. Και πάλι ησυχία. Ήταν αρκετοί όμως ώστε η Μαργαρίτα ν' απλώσει το χέρι της και να το κλείσει.

"Σκατά", μονολόγησε, και για να σιγουρευτεί ότι δεν θα ξανακοιμόταν πέταξε από πάνω της τα σκεπάσματά της.

Κοίταξε το ταβάνι μεμισόκλειστα μάτια. Το φως που έμπαινε απ' τους φανοστάτες του δρόμου σήμερα τρεμόπαιζε δημιουργώντας περιεργα σχήματα στο ταβάνι. Γύρισε προς το παράθυρο κι άνοιξε

εντελώς τα μάτια της. Η βροχή που κυλούσε στο τζάμι έκανε το φως να φαίνεται σαν ν' αναβόσβηνε.

"Τι λέγαν στις ειδήσεις ότι θα σταματήσει η βροχή;" συνέχισε να λέει κι ανακάθισε στο κρεβάτι.

Με βαριά καρδιά κατάφερε να σηκωθεί, να πετάξει μια τεράστια μακό φανέλα που φορούσε για νυχτικό και να μπει στο μπάνιο της. Έπρεπε στις τέσσερις να βρίσκεται στο νοσοκομείο για την βάρδια της. Το μικρό της διαμέρισμα, ένα μεγάλο δωμάτιο για όλες τις χρήσεις, ένα δεύτερο πολύ μικρό υπνοδωμάτιο που με δυσκολία χωρούσε ένα κρεβάτι και μ' ένα μπάνιο στον πρώτο όροφο μιας παλιάς πολυκατοικίας, βρισκόταν μερικά τετράγωνα μακριά απ' το νοσοκομείο που εργαζόταν σαν νοσοκόμα. Ο λόγος που το είχε νοικιάσει ήταν αυτός ακριβώς. Δεν χρειαζόταν δημόσιο μεταφορικό μέσο για να πηγαينόερχεται, γιατί για ιδιωτικό αυτοκίνητο ούτε λόγος. Το ενοίκιο ήταν μάλλον ακριβό γι' αυτόν τον χώρο, αλλά παρόλα αυτά, είχε κέρδος.

Έκανε το ντους της, τυλίχτηκε στην πετσέτα και μπήκε στο υπνοδωμάτιο. Δίπλα στο κρεβάτι ήταν ένας μεγάλος καθρέφτης. Στάθηκε μπροστά και κοιτάχτηκε. Έστριψε δεξιά, μετά αριστερά, κοίταξε το στήθος της και χαμογέλασε. Το χέρι της ασυναίσθητα το ψηλάφισε. Όσο περνούσαν τα χρόνια όλο και περισσότερο την απασχολούσε το θέμα της υγείας της και σαν νοσοκόμα ήταν ιδιαίτερα ευαίσθητοποιημένη. Σ' ένα μήνα έκλεινε τα σαράντα πέντε. Κρατιόταν καλά. Ήταν ψιλή, μελαχρινή με μακριά μαλλιά και κατά πως της έλεγαν με όμορφο μεξικάνικο πρόσωπο.

Η καταγωγή της ήταν από ένα χωριό έξω απ' την πόλη του Μεξικού. Είχε έρθει στην Αμερική όταν ήταν δεκαοκτώ χρονών, δυο χρόνια πριν το τέλος της πρώτης δεκαετίας του καινούργιου αιώνα, και πάλεψε πολύ για ν' ανεξαρτοποιηθεί. Αυτός που την είχε βοηθήσει να έρθει, ένας μεσήλικας τότε, την είχε κρατήσει στο σπίτι του, βοηθό για κάθε χρήση. Δεν είχε παραπονεθεί. Είχε καταφέρει έστω κι έτσι να επιβιώσει. Ο Μανόλιο, έτσι τον έλεγαν, δεν είχε ούτε γυναίκα, ούτε παιδιά κι έτσι είχε το κεφάλι της ήσυχο. Η Μαργαρίτα έμεινε σ' ένα μικρό δωματιάκι στο πίσω μέρος του σπιτιού κι έκανε όλες τις δουλειές. Άτυπα ήταν κάτι μεταξύ οικονόμου και νοικοκυράς. Όταν ο

Μανόλιο την ήθελε ερωτικά απλά της έδειχνε το δωμάτιό του. Το τι δουλειά έκανε για να ζει, ποτέ δεν τον ρώτησε. Ήταν από τα πράγματα που θεωρούσε πως καλύτερα ήταν να μην τα γνωρίζει.

Τρία χρόνια μετά αυτός αρρώστησε. Του έκανε τότε και την νοσοκόμα. Αυτό κράτησε για πάνω από δύο χρόνια. Όταν πέθανε, η Μαργαρίτα απλά πήρε όλες τις οικονομίες που ο τύπος είχε κρυμμένες, μαζί και κάποια λίγα χρυσαφικά, κι εξαφανίστηκε. Ούτως ή άλλως για την ζωή του αυτή ήταν αόρατη. Εντωμεταξύ είχε πάρει και την υπηκοότητα, ο μακαρίτης είχε φροντίσει με κάποιο τρόπο και γ' αυτό, και πλέον μπορούσε να ξεκινήσει την δική της ζωή.

Άρχισε να κάνει αυτό που ήξερε, την νοσοκόμα. Στην αρχή δούλευε σαν αποκλειστική σε διάφορους ηλικιωμένους. Ό,τι εύρισκε. Όμως η συμπεριφορά τους δεν ήταν καλή και φρόντισε σιγά σιγά να βρει μια θέση σε κάποιο νοσοκομείο. Το ξέσπασμα της πανδημίας την βρήκε ήδη να είναι νοσοκόμα. Είκοσι χρόνια τώρα ήταν κανονική νοσοκόμα και πάνω από δέκα χρόνια έμενε σ' αυτό το διαμέρισμα. Οι διάφορες άλλες πανδημίες που ακολούθησαν, απλά την βοήθησαν να εδραιωθεί σαν εξειδικευμένη νοσοκόμα στην δεύτερη χειρουργική πτέρυγα.

Με την οικογένειά της δεν είχε κρατήσει καμία σχέση. Θεωρούσε ότι την είχαν ξεπουλήσει. Οι φίλες που είχε κάνει, μεξικάνες κι αυτές, είχαν παντρευτεί κι είχαν από ένα τσούρμο παιδιά η καθεμιά. Η Μαργαρίτα δεν ήθελε κανέναν άντρα στο κεφάλι της. Είχε διάφορες σχέσεις και μια δυο εγκυμοσύνες που όμως φρόντιζε να σταματάει. Αυτό όμως την είχε ξεκόψει απ' τις φίλες της, που εκτός των άλλων είχαν αρχίσει και έβλεπαν την όμορφη και καλοδιατηρημένη φίλη τους σαν απειλή για τον γάμο τους.

Φόρεσε μια φόρμα, μπότες και κοίταξε έξω απ' το παράθυρο για την βροχή. Την ώρα εκείνη έριχνε ένα ψιλόβροχο.

Να πάρω ομπρέλα, σκέφτηκε. Το μπουφάν μου θα μουσκέψει και δεν είμαι για κρώματα.

Άναψε ένα καντήλι στην εικόνα της Παναγίας που κοσμούσε μια εσοχή στον τοίχο που κάποτε ήταν παράθυρο, έκανε τον σταυρό της και βγήκε στον δρόμο. Ανέβασε την μάσκα που είχε περασμένη στον λαιμό της στο στόμα της και βεβαιώθηκε ότι η μύτη της ήταν ελεύθερη.

Ξεκίνησε με γρήγορα βήματα να περπατάει για το Νοσοκομείο. Ήθελε περίπου δέκα λεπτά περπάτημα, η βροχή όμως άρχισε να δυναμώνει. Χαμήλωσε την ομπρέλα της για να μην την χτυπάει η βροχή στο πρόσωπο κι άρχισε να περπατάει με γρήγορο βήμα. Η αναπνοή της είχε γίνει κοφτή και γρήγορη.

Ηλίθια μάσκα! παραπονέθηκε και την κατέβασε ακόμα πιο κάτω. Πήρε μερικές βαθιές ανάσες και συνέχισε να ψευδοτρέχει.

Στο προαύλιο του νοσοκομείου ίσα που πρόλαβε να μην πέσει επάνω σε μια γυναίκα που στεκόταν αναποφάσιστη για το τι έπρεπε να κάνει, καμιά εκατοστή μέτρα απ' την είσοδο των επειγόντων. Πέταξε ένα βιαστικό συνώμη και χωρίς να της ρίξει μια δεύτερη ματιά βιάστηκε να μπει μέσα. Τίναξε τις μπότες της και χωρίς καθυστέρηση τράβηξε για τον θάλαμο των νοσοκόμων, στο πίσω ημιπόγειο του νοσοκομείου. Όλες τους είχαν εκεί από ένα κρεβάτι και μία ντουλάπα. Τα κρεβάτια βέβαια όλα σε τριόροφη κατασκευή. Και ήταν αρκετές που έμεναν σχεδόν μόνιμα εκεί, εξασφαλίζοντας έτσι κάποια επιπλέον χρήματα για τις οικογένειές τους. Ανά δύο ή τρεις είχαν απλά κάπου έξω μακριά ένα δωμάτιο που μάλιστα το δήλωναν και σαν μόνιμη κατοικία. Φόρεσε την ποδιά της, έβαλε τα λαστιχένια τσόκαρα και πήγε όσο πιο γρήγορα μπορούσε στον χώρο των επειγόντων. Αυτήν την περίοδο και για έναν μήνα ακόμα είχε βάρδια εκεί. Πήρε απ' το χαρτόκουτο με τις μάσκες μία καθαρή και την φόρεσε.

"Καλημέρα Μαργαρίτα", την χαιρέτησε ο γιατρός που καθόταν στο πίσω γραφείο στον χώρο της ρεσεψιόν προσπαθώντας να πιει τον καφέ του με την μάσκα να κρέμεται απ' το ένα του αυτί.

"Καλημέρα", του απάντησε ενώ συγχρόνως κούνησε το χέρι της σ' έναν ιδιότυπο χαιρετισμό στην συνάδελφό της που καθόταν στον γκισέ. "Ήσυχία σήμερα. Πίστευα ότι με την βροχή θα είχαμε αρκετά επεισόδια".

"Είχε νωρίτερα", την ενημέρωσε η Φαίη, η νοσοκόμα απ' το γκισέ. "Βλέπω στα χαρτιά τουλάχιστον δέκα εισαγωγές με σπασμένα κόκαλα. Για καλή μας τύχη, τους ξεπέταξαν και τους κράτησαν επάνω".

Η Μαργαρίτα κοίταζε τριγύρω. Σ' ένα κρεβάτι ήταν ξαπλωμένος

ένας άντρας με ορό, ενώ σ' ένα φορείο ένας πιτσιρικάς περίμενε τον νοσοκόμο που θα τον πήγαινε σε κάποιο δωμάτιο. Δεν υπήρχε κανένας άλλος.

Περίεργο, σκέφτηκε και ο νους της πήγε στην γυναίκα που είχε πέσει επάνω της. Λογικά έπρεπε να βρίσκεται στην αίθουσα. Κοίταξε τριγύρω αλλά δεν την είδε πουθενά. Δεν είχε καθυστερήσει στο βεστιάριο ούτε πέντε λεπτά, επομένως αποκλειόταν να την είχαν στείλει σε κάποιο δωμάτιο. Πλησίασε την πόρτα και κοίταξε στο προαύλιο. Στον τελευταίο φανοστάτη του δρόμου, μερικά μέτρα μετά το σκεπαστό μέρος του προαυλίου, στεκόταν ακίνητη στην βροχή η γυναίκα, φανερά μουσκεμένη.

Την στιγμή εκείνη την πλησίασε ο Ντέιβ, ο τραυματιοφορέας που είχε βάρδια.

"Τι κοιτάς;" την ρώτησε.

Η Μαργαρίτα του έδειξε την γυναίκα. "Όταν ερχόμουνα έπεσα επάνω της απ' την βιασύνη μου να μην βραχώ περισσότερο. Από εκείνη την στιγμή στέκει ακίνητη".

"Μεσ' στην βροχή; Λες να έχει τίποτα;"

"Που θες να ξέρω;"

Την στιγμή εκείνη η γυναίκα λύγισε. Σωριάστηκε στον δρόμο σαν να μην μπορούσαν να την κρατήσουν τα πόδια της.

"Το φορείο γρήγορα", έβαλε τις φωνές η Μαργαρίτα ενώ όπως ήταν άφησε το ποτήρι που κρατούσε και πετάχτηκε στον δρόμο.

"Γιατρέ", φώναξε ο Ντέιβ κι αρπάζοντας το πρώτο φορείο που βρήκε μπροστά του την ακολούθησε.

Πριν προλάβει να κοιτάξει τον σφυγμό της η Μαργαρίτα, ο Ντέιβ αδιαφορώντας για όλα τα πρωτόκολλα προσέγγισης των ασθενών, την είχε πάρει αγκαλιά και την ακουμπούσε στο φορείο. Ήταν μια γυναίκα λευκή, περίπου εξήντα χρονών, αδύνατη, με κοντά γκριζα μαλλιά.

Το λίγο διάστημα μέχρι να ξαναμπούν στον χώρο των επειγόντων, τόσο η Μαργαρίτα όσο και ο Ντέιβ ήταν μούσκεμα. Ο γιατρός της έπιασε τον σφυγμό ενώ η Μαργαρίτα της άνοιξε την καπαρντίνα που φορούσε για να την εξετάσει ο γιατρός. Έκανε έντρομη ένα βήμα πίσω. Τα ρούχα της ήταν σχισμένα ενώ τα πόδια της ήταν γρατζουνισμένα λες και είχε περάσει μέσα από θάμνους με πυκνή

βλάστηση.

"Τι έγινε;" ρώτησε ο Ντέιβ που δεν μπορούσε να καταλάβει τι έβλεπε.

"Τα ρούχα της παρόλο που είναι σχισμένα, είναι επώνυμα. Και η ίδια είναι λερωμένη και ταλαιπωρημένη αλλά..."

"Βγάλε εντελώς την καπαρντίνα της" της ζήτησε ο γιατρός. "Θα χρειαστεί να της δώσουμε αίμα".

Η Μαργαρίτα και ο Ντέιβ της έβγαλαν την καπαρντίνα. Τα ρούχα της δεν ήταν απλά βρώμικα. Όλο το κάτω μέρος ήταν ταλαιπωρημένο σαν να έτρεχε στην αρχή με την καπαρντίνα της ξεκούμπωτη ανάμεσα σε θάμνους και αυτοί να είχαν αρπάξει το φόρεμά της τραβώντας άτσαλα τις κλωστές του. Ο γιατρός ανασήκωσε το φόρεμα κι επιθεώρησε το σώμα της.

"Είναι λες και κάποιος να την κυνηγούσε κι αυτή να προσπαθούσε να περάσει μέσα από θάμνους. Ξέρεις, λέω αυτούς που τους χρησιμοποιούν σαν διαχωριστικά στους κήπους", ψέλλισε.

"Τσιμισίρια", του απάντησε η Μαργαρίτα. "Τράβα κι άλλαξε ρούχα. Είσαι μούσκεμα κι αυτή η βροχή δεν είναι αστεία. Καλύτερα να μην μένει επάνω σου".

Ο Ντέιβ κάτι πήγε να ψελλίσει αλλά τραβήχτηκε πίσω και βγήκε έξω απ' την αίθουσα λες κι ήθελε να πάρει αέρα. Η Μαργαρίτα πήγε πίσω απ' το παραβάν και άλλαξε με μια στεγνή φόρμα. Πλησίασε ξανά την γυναίκα και στάθηκε δίπλα στον γιατρό. Αυτός της έκανε νόημα να συνεχίσει με την προετοιμασία για την εξέταση της γυναίκας.

Της ανασήκωσε το μανίκι της και για δεύτερη φορά αναρωτήθηκε τι να συνέβαινε. Το μπράτσο της ήταν πρόσφατα τρυπημένο. Ήταν λες κι αυτός που το έκανε δεν βρήκε την φλέβα με την πρώτη και είχε ξαναδοκιμάσει.

Η γυναίκα προς στιγμή σαν να συνήλθε. Η Μαργαρίτα με την παλάμη της, μάζεψε τα μαλλιά της γυναίκας που έπεφταν στο μέτωπό της. Και τότε είδε τα μάτια της. Ήταν γαλανά, μόνο που κοιτούσαν το ταβάνι μ' ένα απλανές βλέμμα που τίποτα το καλό δεν προμηνούσε.

Με τα μάτια της αναζήτησε τον Ντέιβ, αλλ' αυτός δεν είχε εμφανιστεί ακόμα. Στράφηκε στον γιατρό. "Βοήθησέ με να την πάω

στην ακριανή θέση. Πρέπει να την καθαρίσω και δεν χρειάζεται να είναι μέσα στην μέση".

"Περίμενε να πάρω δείγμα για το τεστ γιατί με τον τρόπο που μας έμεινε στα χέρια, τα ξεχάσαμε όλα. Και βάλε της και μια μάσκα. Χαλαρά να είναι. Πες στον Ντέιβ, να φέρει την μονάδα ελέγχου ψηφιακής υγείας".

Η Μαργαρίτα πήγε τρέχοντας στην πόρτα προς το εσωτερικό του νοσοκομείου και την άνοιξε. Εκείνη την στιγμή ο Ντέιβ φάνηκε να μπαίνει.

"Την μονάδα ελέγχου", του είπε και βιάστηκε να ξαναγυρίσει κοντά στον γιατρό.

Ο Ντέιβ έσπευσε να φέρει δίπλα τους ένα κυλιόμενο μηχάνημα και παίρνοντας ένα προβολικό εξάρτημα που θύμιζε μικρόφωνο άρχισε να σαρώνει το σώμα της γυναίκας. Ο γιατρός εντωμεταξύ στεκόταν και παρατηρούσε τις ενδείξεις.

"Ξανά", είπε μόλις ο Ντέιβ τελείωσε.

Ο νοσοκόμος τον κοίταξε παραξενεμένος και ξεκίνησε πάλι την διαδικασία, ενώ η Μαργαρίτα πλησίασε τον γιατρό και κοίταξε κι αυτή τις ενδείξεις.

"Δεν δουλεύει ο ανιχνευτής;" ρώτησε τον γιατρό.

"Δουλεύει μια χαρά", της απάντησε εκείνος.

"Τότε;"

"Δεν έχει τότε. Η δική σου δεν έχει ψηφιακή υπογραφή υγείας".

"Γίνεται;"

"Πολύ σπάνια, αλλά γίνεται. Έχω να δω κάτι τέτοιο πάνω από οκτώ χρόνια".

"Μα δεν είναι υποχρεωτικό;" ξαναρώτησε η Μαργαρίτα.

"Είναι σχεδόν υποχρεωτικό. Αλλά μόνο κάποιοι περιθωριακοί ανήκουν σ' αυτήν την κατηγορία. Αυτή εδώ ανεξάρτητα των ευρημάτων, δείχνει να ανήκει σε προνομιακή ομάδα, κι αυτές οι ομάδες είναι όλες αιματολογικά τσιπαρισμένες. Άντε τώρα να βρούμε τι έγινε αλλά και ποιά είναι".

Ο γιατρός άρχισε να την εξετάζει με την κλασική μέθοδο και να συμπληρώνει με τα ευρήματά του την ταμπλέτα που κρατούσε. Μόλις τελείωσε, έδωσε την ταμπλέτα στην Μαργαρίτα και ξαναγύρισε στο

γραφείο του. Ο Ντέιβ βοήθησε την Μαργαρίτα να σπρώξει το φορείο στην πιο απομακρυσμένη θέση στον χώρο. Έβαλαν την γυναίκα στο κρεβάτι και την ώρα που έφευγαν, ο Ντέιβ τράβηξε και την κουρτίνα.

"Να μαζέψεις όλα της τα πράγματα και φρόντισε να κρατήσεις ό,τι χρειάζεται για την αναγνώριση. Παρόλο που δεν φαίνεται κάποια σεξουαλική παρέμβαση, πάρε υλικό απ' τον κόλπο της. Η αστυνομία θα το ζητήσει οπωσδήποτε", της θύμισε ο γιατρός την ώρα που η Μαργαρίτα κάθισε μπροστά στον υπολογιστή για ν' ανοίξει την καρτέλα μια και η νοσηλευόμενη δεν φαινόταν στο σύστημα. Η υπενθύμισή του βέβαια δεν χρειαζόταν μια κι αυτή ήταν πλήρως ενήμερη για ό,τι έπρεπε να κάνει. Μόλις τελείωσε με την καταχώρηση, έδωσε την εντολή να αντιγραφούν τα στοιχεία απ' την ταμπλέτα και ξαναπήγε στο κρεβάτι της γυναίκας.

Άρχισε να την γδύνει και να διπλώνει προσεκτικά τα ρούχα της. Την σκούπισε παντού με στεγνές γάζες κι όλα τα έβαλε σε αποστειρωμένες σακούλες. Πολύ προσεκτικά τα τοποθέτησε σ' ένα τρόλει που το έσπρωξε στην άκρη. Πήρε μετά και της καθάρισε τα πόδια όσο πιο καλά μπορούσε με οξυγονούχο νερό κι αφού τελείωσε της έβαλε την ρόμπα του νοσοκομείου.

Η γυναίκα ανέπνεε αργά αλλά τα μάτια της ήταν πάντα καρφωμένα στο κενό. Δεν έδειχνε ν' αντιλαμβάνεται την κατάστασή της.

"Πώς σε λένε γλυκιά μου;" την ρώτησε λίγο πριν της φορέσει και την μάσκα.

Η γυναίκα έστριψε προς στιγμή προς το μέρος της, σημάδι ότι μάλλον την είχε ακούσει, αλλά δεν της απάντησε. Της Μαργαρίτας της φάνηκε ότι για μια στιγμή την κοίταξε στα μάτια. Όμως η ματιά της ήταν σαν να έβλεπε κάπου μέσα απ' την Μαργαρίτα σ' ένα σημείο πολύ μακριά.

Ο γιατρός, ο Δρ. Αβραάμ Μπένσον, ζήτησε απ' την Φαίη, την νοσοκόμα που καθόταν στην ρεσεψιόν, να ειδοποιήσει την αστυνομία. Τα προβλήματα που αντιμετώπιζαν ήταν βασικά δύο. Το πρώτο ήταν ότι ήταν ασυνόδευτη και έδειχνε να έχει κυνηγηθεί και το δεύτερο ότι η γυναίκα δεν είχε κανένα στοιχείο ταυτότητας. Αν δεν εύρισκαν γρήγορα τα στοιχεία της, έπρεπε να ενημερωθεί η Πρόνοια.

"Δρ. Μπένσον, μήπως να καλέσουμε από τώρα την Πρόνοια; Αποκλείεται η αστυνομία να μας βρει το παραμικρό, αν και απ' ότι άκουσα να λέει η Μαργαρίτα, δεν πρόκειται για κάποια άστεγη, κρίνοντας απ' τα ρούχα της αλλά κι απ' τα χέρια της".

"Να περιμένουμε την αστυνομία. Μπορεί να την έχουν αναφέρει σαν αγνοουμένη. Αν όχι, καλούμε τότε την Πρόνοια".

"Θέλετε κάτι άλλο;"

"Θέλω μόλις έρθουν οι γιατροί το πρωί να την δει και κάποιος νευροχειρουργός. Οι δικές μου παρατηρήσεις δεν μου αρκούν. Επίσης κάποιος γυναικολόγος. Πρέπει να σιγουρευτούμε ότι δεν υπάρχει κάτι που μας έχει ξεφύγει".

Ο γιατρός πήγε στο πίσω γραφείο και κάθισε θέλοντας να συνεχίσει να πει τον καφέ του που όμως ήταν παγωμένος.

"Ντέιβ, πάω να πάρω έναν φρέσκο καφέ. Αν εμφανιστεί κανένα καινούργιο περιστατικό, βάλε μια φωνή, αν και δεν θ' αργήσω".

Ο Ντέιβ του έγνεψε καταφατικά και ξαναβγήκε στο προαύλιο. Άναψε ένα τσιγάρο και χάθηκε στις σκέψεις του.

Η Μαργαρίτα μόλις τελείωσε απ' την άγνωστη γυναίκα, βιάστηκε να πάει κι αυτή να κάνει ένα ζεστό ντους και ν' αλλάξει ακόμα και τα εσώρουχά της. Η όξινη βροχή δεν ήταν για παιχνίδια. Μόλις γύρισε στην αίθουσα, έριξε ένα μπουφάν στις πλάτες της και βγήκε κι αυτή στο προαύλιο. Άναψε ένα τσιγάρο και τράβηξε μια βαθιά ρουφηξιά.

"Θα παγώσεις. Γιατί δεν φοράς ένα μπουφάν;" είπε στον Ντέιβ που χωρίς να της απαντήσει μπήκε μέσα, πήρε ένα μπουφάν και ξαναβγήκε.

"Πολύ ησυχία έχει σήμερα", πρόσθεσε μετά από λίγο. "Άλλες μέρες τέτοια ώρα γινόταν της μουρλής".

"Είναι που ο καιρός χάλασε από πολύ νωρίς. Αν η καταιγίδα ζεσπούσε μετά τα μεσάνυχτα, θα σου έλεγα".

"Και πάλι δεν δικαιολογείται, εκτός κι αν όλοι λόγω της γαμοκατάστασης είναι κλεισμένοι μέσα", συμπλήρωσε ο Ντέιβ.

Το ασθενοφόρο που ακούστηκε από μακριά σήμανε συναγερμό. Ο Ντέιβ βιάστηκε να μπει μέσα, φώναξε τον γιατρό που εκείνη την στιγμή έμπαινε στα επείγοντα, άρπαξε ένα φορείο και την ώρα που

σπρώχνοντάς το περνούσε μπροστά απ' την ρεσεψιόν, ζήτησε απ' την νοσοκόμα να ειδοποιήσει κι όλους τους άλλους της βάρδιας που καθόντουσαν στον διπλανό θάλαμο να έρθουν στον θάλαμο.

Τι ήθελα και μίλησα; σκέφτηκε. Ο ήχος ενός δεύτερου ασθενοφόρου που ακούστηκε από μακριά να έρχεται τον έκανε να κάνει κι ένα μορφασμό.

Ο Πωλ έπινε τον καφέ του όταν χτύπησε το κινητό. Ήταν απ' το αστυνομικό τμήμα που εδώ και χρόνια υπηρετούσε σαν ντετέκτιβ.

"Πρωί-πρωί άρχισαν", μουρμούρισε και το απάντησε.

Άκουσε την γνωστή φωνή του αρχιφύλακα.

"Πωλ, ελπίζω να σε πέτυχα πριν ξεκινήσεις. Πέρνα σε παρακαλώ απ' το νοσοκομείο, έχουμε κάποια καταγγελία και ο διοικητής μου ζήτησε να στην αναθέσω. Κάνε τα δέοντα κι έλα μετά".

"Εντάξει. Κάτι περισσότερο;"

"Υπάρχει κάποιο θύμα που δεν κατάλαβα αν έχει κακοποιηθεί ή κάτι άλλο, αλλά η νοσοκόμα απ' τα επείγοντα τα ψιλομάσαγε. Ξέρεις εσύ".

Ο Πωλ έκλεισε το τηλέφωνο, πήρε το σήμα του, φόρεσε ένα χοντρό μπουφάν, έβαλε και το περίστροφο στην ζώνη και τράβηξε για το αυτοκίνητό του. Στην αριστερή του τσέπη ένοιωσε το βάρος απ' το στιλέτο που κουβαλούσε. Το είχε πάντα μαζί του και η αλήθεια ήταν πως ήξερε να το χειρίζεται. Οι αστυνομικοί εν ενεργεία ήταν οι μόνοι που επιτρεπόταν να έχουν αυτοκίνητα απ' τα παλιά, αρκεί να τα είχαν μετατρέψει ώστε να μην ζητούσαν καύσιμα που πια δεν υπήρχαν στην ελεύθερη αγορά. Για την μαύρη αγορά δεν αναφερόταν κανένας. Εκεί ακόμα εύρισκες ότι ήθελες. Το δικό του το είχε πάνω από είκοσι χρόνια και ήταν ένα μικρό υβριδικό. Το είχε μόνο για να πηγαينوέρχεται στο σπίτι του που όμως δεν απείχε και πολύ απ' το τμήμα. Αν χρειαζόταν αυτοκίνητο για υπηρεσιακούς λόγους, υπήρχαν τα ηλεκτρικά του τμήματος, ειδικά διαμορφωμένα.

Ο Πωλ ήταν ένας άντρας στα πενήντα, ψιλός, αδύνατος, μάλλον άσχημος, που είχε διαλέξει να μείνει ντετέκτιβ παρ' όλες τις ευκαιρίες που του είχαν δοθεί για κάτι καλύτερο. Δεν είχε παντρευτεί ποτέ του, και ζούσε στο πατρικό του, μια παλιά μονοκατοικία σ' ένα

απομονωμένο τετράγωνο με παρόμοια σπίτια. Μια δυο σοβαρές σχέσεις που είχε, είχαν καταλήξει άδοξα κι έτσι τελικά προτίμησε να σταματήσει να ψάχνει για την κατάλληλη. Οι γυναίκες στα μπαρ τα Σαββατόβραδα του αρκούσαν.

Η εγκληματικότητα στην περιοχή που ζούσε ήταν μάλλον υψηλή αλλά όλοι σεβόντουσαν τον αστυνομικό που αποτελούσε κάτι σαν ταμπό στον δρόμο που έμενε. Κανένας δεν τον ενοχλούσε και κανέναν δεν ενοχλούσε.

Η καταγωγή του ήταν η Ιρλανδία. Τους γονείς του, τους είχε χάσει όταν ήταν είκοσι χρόνων αλλά δεν τους είχε ξεχάσει ποτέ. Το χούι του με το μαχαίρι, του το είχε κολλήσει ο πατέρας του. Του είχε αγοράσει ένα μαχαίρι για σκάλισμα ξύλου όταν ήταν πέντε. Με το μαχαίρι κόλλησε και την μανία να σκαλίζει ξύλα. Ήταν το χόμπι του. Έφτιαχνε μικρά ξύλινα ζώα. Τα τελευταία μάλιστα χρόνια, είχε βρει και κάποιον που τ' αγόραζε, κάτι που δεν το έκανε για τα λεφτά αλλά για ν' αδειάζει λίγο ο χώρος στο σπίτι του που είχε ασφυκτικά γεμίσει τόσα χρόνια τώρα. Το κακό ήταν πως όσο τα ζώα εξαφανίζονταν τόσο ο έμπορος τον πίεζε για περισσότερα. Όλοι ήθελαν να έχουν στο σπίτι τους κάποιο ξύλινο ζώακι.

Το πρόβλημα με την απόφασή του να μην προχωρήσει στην ιεραρχία του αστυνομικού σώματος ήταν πως όλοι οι παλιοί του συνάδελφοι και πάρα πολλοί νεότεροι απ' αυτόν τον είχαν περάσει στην επετηρίδα. Αυτό τον ίδιο δεν τον ενοχλούσε, αλλά μάλλον ενοχλούσε τους άλλους που δεν μπορούσαν έτσι να του επιβληθούν. Ποτέ του δεν τους είχε δώσει ευκαιρία βέβαια να παραπονεθούν, αλλά αυτό που έκαναν ήταν να τον βάλουν σιγά σιγά σε δεύτερη μοίρα και να του αναθέτουν όλο και πιο εύκολες περιπτώσεις. Κι αυτό όμως το είχε αποδεχθεί χωρίς παράπονο. Αυτό που είχε ζητήσει και είχε καταφέρει ήταν να μην του δώσουν κάποιον συνάδελφο και να τον αφήνουν να επιχειρεί μόνος του. Είχε όμως υποσχεθεί στον διοικητή του πως αν χρειαζόταν θα ζητούσε ενισχύσεις και δεν θα έκανε τίποτα πριν έρθουν.

Η ιστορία με το νοσοκομείο θεωρήθηκε απ' τον αρχιφύλακα που είχε βάρδια σαν ρουτίνα και γι' αυτό έστειλε τον Πωλ. Είχε και πολύ χαρτούρα κι ο μόνος διαθέσιμος γι αυτό ήταν ο Πωλ.

Σε ένα τέταρτο παρκάρισε έξω απ' το νοσοκομείο που δεν ήταν απ' αυτά που φιλοξενούσαν τις έκτακτες ανάγκες λόγω των πανδημιών, γι αυτό και η προσέγγιση ήταν μάλλον χαλαρή. Πήρε απ' τον καθρέφτη του αυτοκινήτου μια μάσκα που κρεμόταν και την φόρεσε ενώ η έκφρασή του έδειχνε πως το έκανε μόνο επειδή ήταν υποχρεωτικό. Είχε αρχίσει πάλι να ψιχαλίζει, οπότε βιάστηκε να μπει στον χώρο των επειγόντων. Η νοσοκόμα στην ρεσεψιόν τον καλημέρισε ευγενικά και μόλις έμαθε τον λόγο της επίσκεψής του, του ζήτησε να περιμένει, σπεύδοντας να καλέσει την Μαργαρίτα στον βομβητή της. Πέντε λεπτά αργότερα η Μαργαρίτα φάνηκε και πριν προλάβει να πλησιάσει στην ρεσεψιόν, η συνάδελφός της τής έδειξε τον Πωλ. Τον πλησίασε και στάθηκε μπροστά του καταλαβαίνοντας την ιδιότητά του.

"Είσαστε απ' το αστυνομικό τμήμα;" τον ρώτησε μ' ένα ψεύτικο χαμόγελο.

"Πωλ Ο'Νήλ. Ντετέκτιβ. Μ' ενημέρωσαν ότι έχετε μια υπόθεση κακοποίησης", της απάντησε κοιτώντας την διερευνητικά.

"Μαργαρίτα Μπαράζα", συμπλήρωσε και πήγε ν' απλώσει το χέρι της σε μια χειραψία που τον βρήκε εντελώς απροετοίμαστο, μια και κανένας δεν συνήθιζε ν' απλώνει το χέρι του γενικά στους αστυνομικούς αλλά και λόγω των μέτρων ήταν κάτι εκτός της διαδικασίας. Μαζεύτηκε και του χαμογέλασε. Βιάστηκε ν' ανταποδώσει τον χαιρετισμό της μ' ένα χαμόγελο. "Ελάτε μαζί μου. Φαντάζομαι ότι θα θέλατε να την δείτε".

"Ευχαριστώ", της απάντησε και την ακολούθησε στο βάθος του χώρου.

Η Μαργαρίτα τράβηξε την κουρτίνα που χώριζε το κρεβάτι απ' τα άλλα και του έδειξε την γυναίκα. Του έδωσε ένα ζευγάρι γάντια και φόρεσε κι αυτή ένα. Ο Πωλ πλησίασε και παρατήρησε προσεκτικά την γυναίκα. Είχε τα μάτια της κλειστά και η αναπνοή της ήταν σε χαμηλό επίπεδο. Κοίταζε τριγύρω και είδε την σακούλα με τα ρούχα της.

"Εσείς τα μαζέψατε;" ρώτησε την Μαργαρίτα.

Εκείνη του έγνεψε καταφατικά. Μετά, πλησίασε την γυναίκα και της ξεσκέπασε το αριστερό χέρι. Το αιμάτωμα στην άρθρωση του

αγκώνα τα έλεγε όλα.

"Της έβαλα τον ορό στο άλλο χέρι. Αυτό το άφησα για να το δείτε".

"Καλά κάνατε", της είπε και βγάζοντας το κινητό απ' την τσέπη του τράβηξε μερικές φωτογραφίες την άρθρωση αλλά και το πρόσωπό της.

"Να σας ενημερώσω ότι δεν έχουμε ταυτότητα", μουρμούρισε σαν να μην ήθελε αυτό που του έλεγε ν' ακουστεί στον χώρο.

"Εννοείται πως δεν έχει ψηφιακή υπογραφή υγείας;"

Η Μαργαρίτα κούνησε καταφατικά το κεφάλι της.

"Αλλά χαρτιά δεν είχε μαζί της;"

"Όχι, τίποτα απολύτως. Ίσως την ταυτοποιήσει το σύστημα απ' το αίμα, αλλά χρειάζεται χρόνος. Πάντως παρατήρησα τα ρούχα της. Είναι όλα πανάκριβα. Τα έχω τυλιγμένα μαζί με τις γάζες που χρησιμοποίησα όταν την καθάριζα. Απ' το προσωπικό του νοσοκομείου δεν την άγγιξε κανένας άλλος εκτός από τον Ντέιβ κι εμένα. Ο Ντέιβ είναι ο τραυματιοφορέας που την σήκωσε απ' τον δρόμο. Ο Δρ. Μπένσον αν θυμάμαι καλά φορούσε γάντια, αν ίσως όταν πρωτοκοίταζε τον σφυγμό της... Δεν ξέρω, δεν ήμουνα συνέχεια παρούσα. Βλέπετε, ήταν μόνη της. Στεκόταν στην άκρη στο προαύλιο, και καταλάβαμε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά όταν κατέρρευσε".

"Καλά κάνατε. Δεν πειράζει. Αν χρειαστεί θα πάρουμε τ' αποτυπώματά σας. Ας ελπίσουμε ότι θα συνέλθει και θα μπορέσει να μας ενημερώσει. Πάντως είναι πολλά τα πράγματα που έχετε βάλει στην σακούλα".

"Φορούσε και μια καμπαρντίνα. Την έχω κρεμάσει στην ντουλάπα. Τα ρούχα είναι ταλαιπωρημένα. Θα ζητήσω να της φέρουν καινούργια. Εννοώ όχι καινούργια, άλλα".

"Υπάρχει κάποια ιατρική γνωμάτευση ή είναι πολύ νωρίς;"

"Σας περίμενα πριν την πάω επάνω. Ο γιατρός έχει ζητήσει αρκετές εξετάσεις. Επίσης και τοξολογικές για να δούμε αν είναι ναρκομανής. Πάντως δεν έχει σε άλλο σημείο στο σώμα της... Καταλαβαίνετε. Και στο χέρι τα τρυπήματα είναι σχετικά πρόσφατα. Δεν ξέρω. Οι εξετάσεις θα μας δείξουν, όμως θέλουν μια δυο μέρες".

"Κρύψτε παρακαλώ και την σακούλα. Μόλις γυρίσω στο τμήμα θα κοιτάξω να δω μήπως και κάποιος έχει δηλώσει την εξαφάνισή της.

Να περάσουν όμως εικοσιτέσσερις ώρες πριν προχωρήσουμε. Αύριο το πρωί θα ξαναπεράσω κι ανάλογα με τ' αποτελέσματα, αποφασίζουμε πως θα κινηθούμε. Θα ενημερώσετε εσείς τον γιατρό;"

"Ευχαρίστως. Τώρα που το σκέφτομαι, ίσως έπρεπε να δείτε καλύτερα τον γιατρό. Ήταν λάθος μου που σας μίλησα εγώ. Ο Δρ. Μπένσον θα σας ενημέρωνε πιο σωστά".

"Δεν πειράζει. Αυτήν την στιγμή δεν χρειάζομαι περισσότερες πληροφορίες. Θα τον δω όταν θα έχετε τις εξετάσεις". Ο Πωλ έβγαλε και της έδωσε μια κάρτα του. "Αν συνέλθει, τηλεφωνήστε μου να έρθω αμέσως. Και πάλι σας ευχαριστώ. Κάτι που δεν σας ρώτησα. Κοιτάξατε για άλλα τρυπήματα;"

Η Μαργαρίτα τον κοίταξε χωρίς να καταλαβαίνει.

"Εννοώ ενδείξεις από κάποια ένεση, ίσως κάτι σαν εμβόλιο".

"Την κοίταξα αλλά ας ξαναδώ γιατί κάτι μπορεί να μου ξέφυγε", είπε η Μαργαρίτα και έλεγξε ξανά τα χέρια και τα πόδια της γυναίκας.

"Όχι, δεν βλέπω κάτι", του απάντησε μετά από λίγο.

Ο Πωλ, ύστερα κι απ' αυτό, έριξε μια ματιά ξανά στην γυναίκα και με σταθερά αλλά αργά βήματα βγήκε απ' τον χώρο των επειγόντων περιστατικών.

Η Μαργαρίτα μόλις έφυγε ο ντετέκτιβ τα έβαλε με τον εαυτό της. *Τι ήθελα και του έδωσα τόσες πληροφορίες; Θα βρω τον μπελά μου!* Αποφάσισε να μιλήσει αμέσως στον γιατρό που είχε εξετάσει την γυναίκα. Αυτός της χαμογέλασε.

"Μωρέ καλά έκανες. Τις βαριέμαι αυτές τις διαδικασίες. Συνήλθε μετά την ένεση;"

"Όχι ακόμα. Θα περιμένω ακόμα και θα την ανεβάσω στις δώδεκα που σχολάω".

"Άσε να την πάει κανένας άλλος. Τράβα να ξεκουραστείς, αρκετά έκανες από τις τέσσερις".

"Όχι, δεν με πειράζει. Δεν έχω να κάνω και τίποτα σοβαρό", του απάντησε η Μαργαρίτα και πήγε στην ρεσεψιόν για να μάθει το πρόγραμμα των εξετάσεων.

Η νοσοκόμα που καθόταν στην παραλαβή την ενημέρωσε αλλά ήταν κάπως σφιγμένη.

"Τι τρέχει;" την ρώτησε η Μαργαρίτα.

"Θα την βολέψω για δυο ημέρες σε κάποιον θάλαμο, αλλά παραπάνω δεν μπορώ. Αν δεν ταυτοποιηθεί ώστε να δούμε την ασφάλειά της, πρέπει να την πάρει η Πρόνοια".

Η Μαργαρίτα την κοίταξε κάπως περιέργα.

"Τι με κοιτάς έτσι; Τι θέλεις να κάνω;"

Δεν της απάντησε. Ήξερε πως είχε δίκιο. Προχώρησε προς το βάθος της αίθουσας και ξαναπήγε στην άγνωστη. *Πρέπει να βρούμε οπωσδήποτε ποιά είσαι!* μονολόγησε και της χάιδεψε το κεφάλι. Από τις αντιδράσεις της κατάλαβε ότι είχε αρχίσει να συνέρχεται. Κοίταξε το ρολόι της. Είχε ακόμα μπροστά της άλλες δυο ώρες. Ξεκίνησε να φροντίζει κι άλλους ασθενείς αλλά το μυαλό της δεν έλεγε να ξεκολλήσει απ' την γυναίκα. *Η γυναίκα της βροχής!* ψιθύρισε και για κάποιο λόγο αυτό την γέμισε μελαγχολία.

Ο Πωλ το πρώτο που έκανε μόλις μπήκε στο τμήμα ήταν να ενημερώσει τον αρχιφύλακα. Ο Τίμοθι ήταν παλιός φίλος.

"Τίμοθι, έχουμε καμιά πρόσφατη δήλωση εξαφάνισης;"

"Όχι, αλλά συνήθως ψάχνουμε γι' αυτούς που χάνονται, όχι γι' αυτούς που βρίσκονται. Πού μένει;"

"Δεν κατάφερα να μάθω. Δεν είχε ταυτότητα μαζί της".

"Το σύστημα, τι σας έδειξε;"

"Δεν είχε κανένα χαρτί και ούτε και ψηφιακή υπογραφή υγείας. Τίποτα απολύτως. Αλλά δεν είναι καμιά άστεγη, αν κρίνω απ' αυτά που φορούσε, οπότε φυσιολογικά κάποιος θα την αναζητήσει".

"Μισό λεπτό. Ούτε ψηφιακή υπογραφή;"

"Τουλάχιστον αυτό μου είπε ο γιατρός. Εμένα δεν μου έχει ξανατύχει. Πίστεψέ με πάντως, έτσι δείχνουν τα πράγματα".

"Μωρέ σε πιστεύω αλλά να τους ζητήσουμε να επαναλάβουν την εξέταση. Όταν ξαναπάς να τους το πεις κι αν θέλουν κανένα κωλόχαρτο, τηλεφώνησέ μου να βάλω τον διοικητή να το υπογράψει. Πήρες φωτογραφία;"

"Πήρα. Θα την δώσω να την τυπώσουν και θα σου φέρω ένα αντίγραφο. Πάω να κοιτάξω τις δηλώσεις των τελευταίων ημερών. Είχε κάποια τρυπήματα στο χέρι".

"Πρεζόνι;"

"Δεν θα το έλεγα αλλά και δεν το αποκλείω. Μοιάζει απ' αυτές που παίρνουν χάπια και καταλήγουν να τρυπιούνται για δοκιμή".

Χτύπησε με την γροθιά του δυο φορές μαλακά το γραφείο του αρχιφύλακα σαν να του έλεγε πως τον ευχαριστούσε και τράβηξε για το γραφείο του στην αίθουσα με τους ντετέκτιβ. Πήρε έναν καφέ, κρέμασε το μπουφάν του στην πλάτη της καρέκλας του κι άνοιξε τον υπολογιστή. Πήγε στην σελίδα με τις φωτογραφίες όλων όσων είχαν χαθεί κι άρχισε να τις ξεφυλλίζει απ' τις πιο πρόσφατες στις πιο παλιές.

Πέρασαν δυο ώρες με το να κοιτάζει φωτογραφίες. Είχε πολύ καιρό να του ανατεθεί μια παρόμοια υπόθεση και του φάνηκε σαν να είχε αλλάξει ο τύπος των ανθρώπων που χανόντουσαν. Ήταν λες κι ο μέσος ηλικιακός όρος είχε ανέβει, παρόλο που πλέον εξαφανίζοντουσαν και άτομα μικρής ηλικίας.

Τί στον διάολο γίνεται; Τι παθαίνουν οι άνθρωποι και θέλουν να εξαφανίζονται; Έτσι απλά χάνονται; Και τόσα παιδιά; αναρωτήθηκε.

Είχε φτάσει πίσω πάνω από έναν μήνα όταν σταμάτησε.

"Τι ψάχνεις;" τον ρώτησε ένας συνάδελφός του που για κάμποση ώρα τον παρακολουθούσε.

Ο Πωλ του εξήγησε.

"Αφού έχεις περίπου ηλικία και φύλλο, βάλε ένα φίλτρο στην έρευνα και ψάξε κι άλλες πολιτείες".

"Γίνεται κάτι τέτοιο;" τον ρώτησε με απορία.

Ο άλλος τον πλησίασε και του έδειξε.

"Σ' ευχαριστώ", του απάντησε, ανανέωσε τον καφέ του και ξαναχάθηκε στην έρευνά του.

Ήταν πια αργά το μεσημέρι όταν παραιτήθηκε απ' το να βρει την άγνωστη γυναίκα. Στο μυαλό του άρχισαν να σχηματίζονται οι ενέργειες που έπρεπε να κάνει. Και τότε του ήρθε στον νου η εικόνα της νοσοκόμας. Του είχε κάνει εντύπωση το ενδιαφέρον που έδειχνε για την συγκεκριμένη γυναίκα. *Λες να την έχει ξαναδεί και να φοβάται να το πει;* σκέφτηκε τελικά κι αποφάσισε την επομένη ημέρα να διερευνήσει κι αυτήν την περίπτωση. Κοίταξε το ρολόι του. *Πως την έλεγαν; Μαργαρίτα κάτι;*

Χωρίς να το καλοσκεφτεί τηλεφώνησε στην ρεσεψιόν του νοσοκομείου κι αφού δήλωσε την ιδιότητά του ζήτησε είτε να τον συνδέσουν μαζί της, ή να του δώσουν το τηλέφωνό της.

"Ποιός είπατε ότι είσαστε;" τον ρώτησε ξανά η νοσοκόμα της βάρδιας.

"Πωλ Ο'Νήλ, ντετέκτιβ. Είχα έρθει το πρωί για την γυναίκα που βρέθηκε έξω απ' το νοσοκομείο σας. Αναφέρομαι σ' αυτήν που έχετε στο πιο ακριανό κρεβάτι. Τουλάχιστον το πρωί που την είδα εκεί ήταν".

"Αα, λέτε για την γυναίκα της βροχής. Η Μαργαρίτα έτσι την κατέγραψε μέχρι να μάθουμε την ταυτότητά της. Όμως δεν μπορώ να σας δώσω το τηλέφωνό που μου ζητήσατε. Δεν επιτρέπεται. Αν όμως θέλετε να της πω να σας τηλεφωνήσει. Να σας πάρει στο νούμερο που βλέπω;"

"Αν θέλετε, αν και η αίτησή μου ισχύει μόνο για σήμερα. Αύριο το πρωί θα περάσω ούτως ή άλλως απ' το νοσοκομείο. Όπως και νάχει, ευχαριστώ".

Ο Πωλ έκλεισε το τηλέφωνο. Υπήρχε κάτι στο όλο θέμα που δεν του καθόταν καλά, ο συνδυασμός των ενδείξεων για πιθανή χρήση ναρκωτικών με τα στοιχεία που έδειχναν ότι είχε φύγει από κάπου επειγόντως, αδιαφορώντας για τον καιρό αλλά και τα τόσα γρατζουνίσματα κυρίως στα πόδια. Γύρισε προς τον συνάδελφό του.

"Τζων, να σε ρωτήσω κάτι;"

"Σ' ακούω".

"Στις περιπτώσεις που έχεις αντιμετωπίσει, πώς δένει μια φυγή με χρήση ναρκωτικών; Εννοώ πώς μια γυναίκα γύρω στα εξήντα, τρυπημένη μόνο στο αριστερό χέρι, καλοντυμένη αλλά με ταλαιπωρημένα ρούχα να έχει πάει μόνη της στα επείγοντα αλλά και να μην επικοινωνεί με το περιβάλλον της;"

"Όλα γίνονται. Πάντως στους βιασμούς, αν και απ' ότι κατάλαβα δεν μου φαίνεται να είναι τέτοια περίπτωση, προηγείται χρήση άλλου είδους ναρκωτικών και όχι ενέσεων. Τώρα ρίχνουν χάπια στο ποτό και το θύμα μετά από λίγο μένει αναισθητο. Πάντως έχεις δίκιο. Κάτι δεν κολλάει. Καλά ξεμπερδέματα".

Ο Πωλ κούνησε το κεφάλι του σε ένδειξη ότι συμφωνούσε. Δεν

θέλησε να πει τίποτα γιατί η δική του θέση ήταν πολύ απόλυτη. Όταν στα νιάτα του είχε πέσει σε μια περίπτωση βιασμού, παρ' ολίγο να τον διώξουν απ' το σώμα. Είχε δειρίει τόσο πολύ τον υπαίτιο που τον είχε στείλει νοσοκομείο. Όταν ο διοικητής του απαίτησε να επανορθώσει, ο Πωλ είχε πάει στο νοσοκομείο και παρουσία ενός παλαιότερου ντετέκτιβ του είχε ζητήσει συγγνώμη. Την ίδια στιγμή όμως και χωρίς να τον βλέπει ο άλλος, είχε φέρει το χέρι του στο λαιμό του κάνοντας μια τέτοια κίνηση σαν του έλεγε πως αν το ξανατολμούσε θα του έκοβε το λαρύγγι.

"Μπάφιασα", μονολόγησε και γυρνώντας προς τον συνάδελφό του, τον ρώτησε, "Τι γίνεται με τις ειδήσεις; Σήμερα δεν άκουσα τίποτα".

"Βρήκες την μέρα. Χτες στρίμωξαν τον Πρόεδρο στην Γερουσία και τον παραίτησαν. Σήμερα έβαλαν άλλον".

"Γίνεται;"

"Με την αλλαγή στο πολιτικό σύστημα, γίνεται. Τώρα πια κάνει κουμάντο μόνο η Γερουσία".

Ο Πωλ δεν είχε διάθεση ν' ακούσει άλλα. Η έκφραση του προσώπου του έδειχνε την απαισιοδοξία του. Πήρε το μπουφάν του κι έφυγε χωρίς να έχει κάπου να πάει. Ήθελε οπωσδήποτε να πάρει αέρα.

Στις δώδεκα η γυναίκα της βροχής είχε ξυπνήσει αν και το βλέμμα της σε τίποτα δεν μαρτυρούσε ότι ήταν και παρούσα. Αίμα τις είχαν πάρει το πρωί και οι πρώτες αιμοτολογικές εξετάσεις είχαν ήδη βγει. Το περίεργο για την Μαργαρίτα ήταν ότι ήταν καθαρές.

Κάποιο λάθος έχει γίνει! Αυτό αποκλείεται! σκέφτηκε και επειδή θ' ανέβαζε στους επάνω ορόφους ένα άτομο χωρίς ψηφιακό πιστοποιητικό υγείας, σκανάρισε μια φορά ακόμα την γυναίκα με το ειδικό όργανο ανίχνευσης για ιούς και βακτηρίδια.

Στην συνέχεια, κι επειδή οι ενδείξεις ήταν αρνητικές, με την βοήθεια του Ντέιβ, την κάθισε σε μια κυλιόμενη καρέκλα, και κρατώντας όλα τα απαραίτητα χαρτιά, ξεκίνησε για τους πάνω ορόφους, για τις επισκέψεις στους γιατρούς. Την ώρα που περνούσε απ' την ρεσεψιόν, η συνάδελφός της, τής έκανε νόημα ότι την ήθελε.

"Σε ζήτησε ο ντετέκτιβ. Ζήτησε το τηλέφωνό σου. Δεν του το έδωσα, αλλά πήρα το δικό του. Μου είπε αν μπορείς να τον πάρεις

σήμερα. Όπως και να 'χει αύριο το πρωί θα ξαναπεράσει".

Τι με θέλεις; αναρωτήθηκε η Μαργαρίτα, έκανε ένα νεύμα σαν να έλεγε πως θα του τηλεφωνήσει, πήρε το σημείωμα και συνέχισε να σπρώχνει την καρέκλα.

Οι γιατροί, ο ένας μετά τον άλλο, την ενημέρωναν για το ίδιο. Η γυναίκα δεν είχε κανένα πρόβλημα όσον αφορούσε την υγεία της. Ο γυναικολόγος που την εξέτασε επιβεβαίωσε ότι δεν είχε κακοποιηθεί. Αυτό που όλοι όμως έλεγαν στην Μαργαρίτα ήταν ότι το απόκοσμο βλέμμα της γυναίκας δεν ήταν φυσιολογικό. Την απάντηση γι' αυτό θα την έπαιρνε απ' τον νευροχειρουργό.

Κοίταξε το ρολόι της και τράβηξε για το γραφείο του. Τέτοια ώρα μάλλον δεν θα είχε πολλούς, αρκεί να μην του είχε τύχει κανένα έκτακτο περιστατικό, κάτι για το οποίο δεν ήταν και πολύ σίγουρη. Η γραμματέας του την ενημέρωσε ότι όντως είχε εγχείρηση, αλλά λόγω έλλειψης χειρουργείου είχε αναβληθεί για δυο ώρες.

Ο Μπιλ Μπράκοβιτς, ο νευροχειρουργός, της ζήτησε να την βάλει να ξαπλώσει κι άρχισε να την εξετάζει. Λίγο μετά κι αφού κοίταξε ενδιάμεσα την Μαργαρίτα επανέλαβε σχεδόν όλες τις κινήσεις του. Τελικά κοίταξε το ρολόι του και είπε,

"Θέλω να την δω στον τομογράφο. Πες το στην γραμματέα μου να το κανονίσει. Και ενδιάμεσα θέλω κι ένα εγκεφαλογράφημα. Ξέρει αυτή".

"Βλέπετε κάτι;" τον ρώτησε αυτή.

"Προς το παρόν φαντάζομαι διάφορα αλλά θέλω και να τα δω".

Η Μαργαρίτα έβαλε την γυναίκα να καθίσει στην καρέκλα και την έβγαλε απ' το γραφείο του. Η Λίλη, η γραμματέας του γιατρού Μπράκοβιτς ήταν πολύ ευγενική. Της ζήτησε να καθίσει όσο θα τηλεφωνούσε. Κοίταξε το πρόγραμμα του γιατρού και πήρε κάποιο τηλέφωνο.

Η Μαργαρίτα αφαιρέθηκε και δεν πρόσεχε τι έλεγε στο τηλεφώνημά της. Το μυαλό της είχε ξαναπάει στο τηλεφώνημα που είχε κάνει ο ντετέκτιβ.

"Μαργαρίτα", την διέκοψε η Λίλη αναγκάζοντάς την να γυρίσει στο εδώ και τώρα. "Πού είσαι;"

"Πουθενά, σ' ακούω".

"Ο γιατρός όπως σου είπα έχει μια εγχείρηση σε δυο ώρες. Είναι απ' αυτές που κρατάνε τέσσερις με πέντε ώρες. Άρα σήμερα το ξεχνάμε. Έκλεισα τον μαγνητικό τομογράφο για τις οκτώ το πρωί".

"Θα είναι εδώ τόσο νωρίς;"

"Αύριο ναι. Πρέπει να δει την ασθενή που θα χειρουργήσει σήμερα. Με την δικιά σου τί θα κάνεις; Σε ποιο δωμάτιο είναι;"

"Σε κανένα. Την φέρνω απ' τα επείγοντα. Θα την τακτοποιήσω και θα σε ενημερώσω".

Η Μαργαρίτα έφυγε κι αφού πήρε το ασανσέρ ξανακατέβηκε στον χώρο των επειγόντων. Ο γιατρός ήταν ακόμα εκεί.

"Τί έγινε Μαργαρίτα; Πώς πήγε;"

"Την θέλει ο Μπράκοβιτς στην οκτώ αύριο το πρωί για έλεγχο στον μαγνητικό τομογράφο. Τι κάνω;"

"Σαν τί μπορείς να κάνεις; Άφησέ την στο κρεβάτι που την βάλαμε. Ούτως ή άλλως δεν έχουμε κίνηση και η εφημερία μας τελείωσε παραδόξως ήρεμα αυτήν την φορά. Αύριο όμως πρέπει το θέμα να λήξει με τον έναν ή άλλον τρόπο. Τράβα κι εσύ να ξεκουραστείς".

Η Μαργαρίτα χωρίς να του απαντήσει έσπρωξε την πολυθρόνα στο βάθος του διαδρόμου και βοήθησε την άγνωστη γυναίκα να ξαπλώσει. Αυτό που την ενοχλούσε σ' αυτήν την περίπτωση ήταν εκείνο το απλανές της βλέμμα. Την σκέπασε και πήγε να ενημερώσει την συνάδελφό της στην ρεσεψιόν.

"Ήρθαν και οι υπόλοιπες εξετάσεις της", της είπε εκείνη και της έδειξε ένα πακέτο με χαρτιά.

"Τι λένε;" την ρώτησε η Μαργαρίτα σαν να ήθελε ν' αποφύγει κάτι που θα την ενέπλεκε συναισθηματικά περισσότερο με την γυναίκα.

"Τίποτα απολύτως. Δεν είναι χρήστης ναρκωτικών και η υγεία της είναι πολύ καλή. Βγάζεις κάποιο συμπέρασμα;"

"Δεν είμαι γιατρός", ψιθύρισε η Μαργαρίτα.

"Άκουσα ότι θα μείνει εδώ. Χρειάζεται να γράψω κάποια οδηγία;"

"Δεν σου είπε ο Άβραμ; Αν όχι, καλύτερα ρώτησέ τον. Δεν βλέπω να επικοινωνεί με το περιβάλλον και... λες αν την ταΐσω να φάει;"

"Κάνε βρε συ μια δοκιμή, γιατί αλλιώς θα πρέπει να της βάλουμε ορό".

Η Μαργαρίτα πήρε μια κρέμα απ' το ψυγείο και ξαναπήγε στο

ακριανό κρεβάτι. Η γυναίκα δεν είχε κουνηθεί ούτε μια στάλα. Ανασήκωσε λίγο το κρεβάτι, κάθισε κι αυτή και κρατώντας το κουτάλι το πήγε δίπλα στο στόμα της. Η γυναίκα σαν να κατάλαβε, γύρισε λίγο το κεφάλι της, βύθισε το βλέμμα της στα μάτια της Μαργαρίτας και σαν μικρό παιδί άνοιξε το στόμα της. Η κίνησή της όμως αυτή έμοιαζε περισσότερο με μηχανική αντίδραση παρά με λογική απόφαση ενός ανθρώπου να φάει.

Έστω κι έτσι, είναι καλύτερα απ' τον ορό, σκέφτηκε η Μαργαρίτα και συνέχισε να την ταΐζει. Όταν μετά από δέκα λεπτά ενημέρωσε την συνάδελφό της, έδειξαν κι οι δύο ανακουφισμένες.

"Μέχρι τι ώρα θα είσαι εδώ;" ρώτησε η Μαργαρίτα.

"Μέχρι τις τέσσερις. Τον ντετέκτιβ τον πήρες τηλέφωνο;"

"Θα τον πάρω μετά. Τώρα είναι μεσημέρι. Λοιπόν φεύγω. Το πρωί θα την πάω εγώ στον τομογράφο. Καλή συνέχεια".

Η νοσοκόμα στην ρεσεψιόν της χαμογέλασε και με το χέρι της έκανε νόημα να μην ξεχάσει το τηλέφωνο. Η Μαργαρίτα της έγνεψε καταφατικά κι έφυγε για τον θάλαμο των νοσοκόμων. Άλλαξε και μισή ώρα μετά έμπαινε στο σπίτι της. Όπως ήταν έπεσε στο κρεβάτι της. Τράβηξε πάνω της την κουβέρτα της και σχεδόν αμέσως αποκοιμήθηκε.

Ο Πωλ έφυγε απ' το αστυνομικό τμήμα μ' ένα μάτσο ερωτηματικά. *Πως και μια γυναίκα καλοστεκούμενη δεν έχει ακόμα δηλωθεί σαν εξαφανισμένη; Δεν πρέπει να λείπει τουλάχιστον κι ακόμα μια ημέρα απ' το σπίτι της;* Όταν όμως ολοκλήρωσε την εικόνα στο μυαλό του, διαπίστωσε ότι θα μπορούσε να ήταν κι' αλλιώς. Κάποιος συγγενής που λόγω δουλειάς δεν την πήρε τηλέφωνο ή κάποια οικιακή βοηθός που την επισκέπτεται μια ή δυο φορές την εβδομάδα, επιτρέπουν ένα κενό στην ενημέρωση που θα μπορούσε να είναι και τρεις ημέρες. *Με το σαράντα οκτώ ώρες που θέσπισαν, μάλλον κάτι θα ήξεραν!* μονολόγησε και κάπως ησύχασε. Και τότε θυμήθηκε πως δεν την είχε ψάξει για να έβλεπε αν είχε κάποιον σταυρό ή δαχτυλίδι. Τα έβαλε με τον εαυτό του. Παρκάρισε το αυτοκίνητο έξω απ' το σπίτι του και βιάστηκε να μπει μέσα. Είχε αρχίσει πάλι να βρέχει.

Το σπίτι του ήταν μια μικρή ξύλινη μονοκατοικία, γύρω στα εκατό

τετραγωνικά, σ' ένα οικόπεδο μισό στρέμμα. Μπροστά είχε έναν κήπο, που από τότε που η μητέρα του είχε πεθάνει είχε πάψει να φιλοξενεί λουλούδια και μόνο τέσσερα δέντρα φύτρωναν πια εκεί, που έδιναν μια σκιά σ' όλο τον χώρο. Αριστερά και δεξιά απ' το σπίτι υπήρχαν διάδρομοι που οδηγούσαν στο πίσω μέρος, ένα ακόμα γυμνό κομμάτι που το μόνο που το κοσμούσε ήταν μια ξύλινη μπασκέτα.

Πολύ κοντά στο σπίτι του, μόλις δύο τετράγωνα πιο κάτω, ήταν το σχολείο της περιοχής. Τέτοια ώρα επικρατούσε απόλυτη ησυχία, αν και πολλά χρόνια τώρα, με την απόφαση τα μαθήματα να γίνονται απ' το σπίτι, το σχολείο υπολειπόταν. Η κάθε τάξη πήγαινε μόνο μια ημέρα την εβδομάδα, κι αυτήν για να επιβεβαιώνεται ότι στο σπίτι παρακολουθούσαν κανονικά τα μαθήματα. Αυτός όμως πάντα κοιτούσε προς το σχολείο, λες και περίμενε κάτι ν' αλλάξει. Η συνήθεια του είχε μείνει όταν μια φορά, πολλά χρόνια πριν, στην αρχή της καραντίνας, είχε δει κάποιο φως και κατά τον έλεγχο είχε βρει μερικά άτομα να έχουν κάνει κατάληψη. Μόλις όμως τον είδαν με το πιστόλι στο χέρι, είχαν εξαφανιστεί και έκτοτε κανένας δεν τολμούσε να περάσει την μάντρα του σχολείου.

Στάθηκε στην σκεπαστή βεράντα που έπιανε όλο το μπροστινό μέρος, έβγαλε τα παπούτσια του και ξυπόλητος μπήκε στο σπίτι. *Να δω πότε θ' αξιωθώ ν' αλλάξω την ταπετσαρία*, σκέφτηκε και άφησε μαζί με τα κλειδιά του, το αστυνομικό σήμα και το πιστόλι του. Αυτό ήταν μια παλιά συνήθεια που είχε. Τα δύο τελευταία, το βράδυ που πήγαινε για ύπνο τα έπαιρνε μαζί του και τ' ακουμπούσε πάνω στο κομοδίνο, δίπλα του, μαζί με το κινητό του.

Το σπίτι του είχε την πιο απλή διαρρύθμιση, κάτι που χαρακτήριζε σχεδόν όλα τα σπίτια σ' εκείνη την περιοχή. Σαλόني, δίπλα η τραπεζαρία με την κουζίνα και στο πίσω μέρος ένας διάδρομος στον οποίο έβλεπαν δύο υπνοδωμάτια και μια τουαλέτα. Στην άκρη του διαδρόμου ήταν μια σκάλα που οδηγούσε στο υπόγειο. Το υπόγειο είχε μια πόρτα που έβγαζε σε μια εξωτερική σκάλα που σε ανέβαζε στην πίσω αυλή. Στο υπόγειο ο Πωλ είχε στήσει το εργαστήριό του. Ένας μακρύς πάγκος από χοντρό ξύλο, μια πολυθρόνα και στο τοίχο στερεωμένα ό,τι μπορούσε να φανταστεί κάποιος που τον βοηθούσαν στο χόμπυ του. Πάνω στον πάγκο πολλά αρχιτισμένα ξύλινα ζωάκια

περίμεναν να τα ολοκληρώσει.

Έβγαλε απ' το ψυγείο ότι υπολείμματα υπήρχαν και κάθισε στο τραπέζι. Μέσα σ' όλα είχε και να ψωνίσει. *Αύριο γυρνώντας*, σκέφτηκε και κοίταξε το ρολόι του.

Τέλειωσε το φαγητό του, έβαλε τα πιάτα στον νεροχύτη και πήγε στο σαλόνι. Με τα χρόνια είχε πια γίνει συνήθειά του, το βράδυ πριν πάει για ύπνο να καθαρίζει και την κουζίνα. Μισοξάπλωσε στον καναπέ κι άνοιξε την τηλεόραση. Το μόνο ενδιαφέρον ήταν η πρόβλεψη του καιρού και κάποια μισόλογα για παρουσία σε απομακρυσμένες περιοχές όξινης βροχής. *Με πείσατε!* Μονολόγησε μια που ήταν κοινό μυστικό πως εδώ και χρόνια η βροχή κάθε φορά γινόταν και πιο όξινη. Το μυαλό του τότε πήγε στην άγνωστη γυναίκα.

Το πρωί πριν το νοσοκομείο να πάω στο τμήμα να τσεκάρω αν είχαμε καμιά εξέλιξη, σκέφτηκε.

Πρέπει ν' αποκοιμήθηκε γιατί το χτύπημα του τηλεφώνου τον έκανε να πεταχτεί. Βιάστηκε να το απαντήσει. "Παρακαλώ;"

"Ο ντετέκτιβ Ο'Νήλ;" ακούστηκε η φωνή της Μαργαρίτας.

"Ο ίδιος".

"Είμαι η Μαργαρίτα Μπαράζα, η νοσοκόμος. Μου είπαν απ' την ρεσεψιόν ότι με ζητήσατε".

"Αα, γεια σου Μαργαρίτα", της απάντησε σαν να την ήξερε από παλιά. "Ναι, σε ζήτησα. Ήθελα να μάθω αν είχαμε κανένα νεώτερο για την γυναίκα".

"Σαν τι νεώτερο;"

"Για την υγεία της".

Η Μαργαρίτα τον ενημέρωσε για όλα όσα έγιναν και για το ραντεβού με τον νευροχειρουργό, την επομένη το πρωί.

"Επομένως να περάσω κι εγώ απ' το τμήμα και να έρθω κατά τις έντεκα; Δηλαδή ούτως ή άλλως θα περναγα μήπως και κάποιος είχε δηλώσει την εξαφάνισή της και αν όχι, να ενημερώσω την Κοινωνική Πρόνοια".

"Αν θέλεις την ενημερώνουμε εμείς".

"Όχι, δεν πειράζει, καλύτερα εγώ. Έχω μια γνωστή εκεί που θα μας βοηθήσει. Λοιπόν τα λέμε αύριο στις έντεκα".

"Εντάξει, καλό βράδυ".

"Καλό βράδυ".

Η Μαργαρίτα κοίταξε καλά καλά το κινητό της, μην έχοντας καταλάβει πως θα μπορούσε μια γνωστή του ντετέκτιβ ν' αντιμετωπίσει διαφορετικά την υπόθεση της άγνωστης γυναίκας. Περισσότερο όμως ένοιωσε παρά κατάλαβε πως ο ντετέκτιβ πίστευε ότι η υπόθεση δεν ήταν τόσο απλή. Ένοιωσε ένα σφίξιμο. Τα συναισθήματα που δεν είχε αφήσει να βγουν όλη την μέρα, λες κι αυτό ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι, ήρθαν και ξέσπασαν. Το σφίξιμο στο στομάχι μετατράπηκε σε φόβο στην καρδιά της.

Στις οκτώ ακριβώς την άλλη μέρα το πρωί, η Μαργαρίτα σπρώχνοντας την καρέκλα της άγνωστης γυναίκας, έμπαινε στην αίθουσα του μαγνητικού τομογράφου. Ο βοηθός του καθηγητή την περίμενε. Την βοήθησε να ετοιμάσει και να ξαπλώσει την γυναίκα στο φορείο του τομογράφου και της έκανε νόημα να τον ακολουθήσει. Ο καθηγητής την ώρα εκείνη έμπαινε στον χώρο των χειριστηρίων του ηλεκτρονικού υπολογιστή. Ο βοηθός του, ζήτησε απ' την Μαργαρίτα να περιμένει στο σαλόνι. Πριν τις εννέα δεν θα την χρειαζόντουσαν.

Ο Πωλ αυτήν την φορά είχε λιγότερη δουλειά να κάνει. Έχοντας ξεφυλλίσει προσεκτικά όλο το αρχείο με τα άτομα που είχαν δηλωθεί σαν εξαφανισμένα μέχρι την προηγούμενη το μεσημέρι, έμενε μόνο να δει για καινούργιες καταχωρήσεις. Στο δικό τους τμήμα δεν υπήρχε κανένας, αλλά σε άλλα τμήματα γινόταν ο χαμός. Η Νέα Υόρκη καθημερινά ήταν ο τόπος που πολλά άτομα εξαφανίζονταν.

Όπως το είχε υπολογίσει, στις δέκα είχε τελειώσει. Έφυγε χωρίς καθυστέρηση για το νοσοκομείο. Σε δέκα λεπτά ήταν εκεί. Όταν αναζήτησε την Μαργαρίτα, τον ενημέρωσαν ότι δεν είχε κατέβει ακόμα. Ρώτησε που ήταν και χωρίς καθυστέρηση ανέβηκε στον όροφο που ήταν ο μαγνητικός τομογράφος.

Αυτή που τον είδε πρώτη ήταν η Μαργαρίτα. Του έκανε νόημα να πάει κοντά της.

"Τι έγινε; Ακόμα δεν τελείωσαν;" ρώτησε με απορία.

"Όπου να 'ναι θα με φωνάξουν. Ο καθηγητής φαίνεται ότι κάπου

έστειλε τον βοηθό του".

"Τι σχέση έχει αυτό;" την ρώτησε.

"Βγαίνοντας μου έκανε νόημα ότι δεν θ' αργήσει. Περιμένω να μπω για την ντύσω και να την πάω κάτω".

"Κατάλαβα", πρόσθεσε ο Πωλ και κάθισε δίπλα της. "Να σ' ενημερώσω πως κανένας δεν έχει δηλώσει ακόμα την εξαφάνισή της".

Η απόλυτη αμηχανία κατέλαβε και τους δύο. Σαν από μηχανής θεός φάνηκε ο βοηθός του καθηγητή.

"Μαργαρίτα, βοήθησέ με να την ετοιμάσουμε. Ο κύριος; Κάποιος συγγενής;"

"Ντετέκτιβ Πωλ Ο'Νήλ. Έχω αναλάβει την υπόθεσή της. Μπορείτε να μου πείτε τι συμβαίνει;" βιάστηκε να συμπληρώσει ο Πωλ.

Ο βοηθός τον κοίταζε περίεργα. "Καλύτερα να σας ενημερώσει ο κύριος καθηγητής. Από εμένα ζήτησε να φροντίσω να μεταφερθεί στην δική του πτέρυγα".

"Μα δεν έχουμε κανένα στοιχείο για την γυναίκα", τόλμησε ν' αρθρώσει η Μαργαρίτα.

"Το ξέρει αλλά αυτό μου είπε, αυτό σας λέω. Θέλει να την παρακολουθήσει προσωπικά. Μου είπε ότι για τις επόμενες πέντε ημέρες να μείνει στον πρώτο θάλαμο της πτέρυγιάς του. Για παρακολούθηση. Σε μια ώρα θα είναι κι αυτός εκεί. Ό,τι θέλετε απ' τον ίδιο. Αα, θα είναι και ο επικεφαλής του Ψυχιατρικού Τμήματος. Παράξενο, δεν είναι;"

Ο γιατρός μπήκε στον θάλαμο ενώ η Μαργαρίτα τον ακολούθησε.

"Περίμενε εδώ, δεν θ' αργήσουμε", γύρισε κι είπε στον Πωλ την ώρα που έμπαινε.

Δέκα λεπτά μετά η Μαργαρίτα βγήκε σπρώχνοντας την καρέκλα με την γυναίκα. Ο Πωλ έσπευσε να την βοηθήσει.

"Πού την πάμε;"

"Ακολούθησέ με", του απάντησε εκείνη και ξεκίνησε ένα δρομολόγιο που του Πωλ του φάνηκε σαν να περπατούσε σε κάποιον λαβύρινθο.

Η προϊσταμένη τους περίμενε σχεδόν πίσω απ' την πόρτα. Τους έδειξε ένα δωμάτιο και η Μαργαρίτα έσπρωξε προς τα εκεί την καρέκλα. Μέσα είχε δύο κρεβάτια αλλά και τα δύο ήταν

καλοστρωμένα σαν να μην υπήρχε κανένας ασθενής. Έβαλαν την γυναίκα στο ένα κρεβάτι, η Μαργαρίτα την σκέπασε προσεκτικά, και βγήκε απ' το δωμάτιο ακολουθούμενη απ' τον Πωλ.

"Ο καθηγητής μου είπε να σας ενημερώσω ότι θα έρθει στις έντεκα. Να θεωρήσω ότι ο κύριος είναι απ' την αστυνομία;"

Η Μαργαρίτα της έγνεψε καταφατικά.

"Μην περιμένετε χωρίς λόγο μισή ώρα", της υπέδειξε η προϊσταμένη κι έφυγε για το γραφείο της κλείνοντας πίσω της την πόρτα του δωματίου.

"Να ενημερώσω τον δόκτορα Μπένσον στα επείγοντα για την εξέλιξη κι αν θες πάμε στην καφετέρια για έναν καφέ. Φαντάζομαι ότι θα χρειαστεί ν' ακούσεις από πρώτο χέρι τι έχει να μας πει", είπε η Μαργαρίτα στον Πωλ που βιάστηκε να συμφωνήσει μαζί της γνέφοντάς της καταφατικά.

Δέκα λεπτά μετά καθόντουσαν σ' ένα ακριανό τραπεζάκι στην καφετέρια χωρίς να μιλάνε.

"Έπρεπε να έχω ειδοποιήσει την Κλαίρη", σιγοψιθύρισε ο Πωλ.

"Ποιά είναι η Κλαίρη;" τον ρώτησε η Μαργαρίτα.

"Η κυρία Κλαίρη Μάντισον είναι η κοινωνική λειτουργός που σου είπα χτες. Είναι πολύ καλή".

Η Μαργαρίτα κούνησε μόνο το κεφάλι της.

"Θα καταλάβαινε καλύτερα αυτά που θα μας πει ο γιατρός και θα ήξερε τι πρέπει να γίνει από εδώ και πέρα".

"Από την στιγμή που εξακολουθεί να είναι αγνοούμενη και θα μείνει γι' άλλες πέντε ημέρες εδώ, δεν υπάρχει πρόβλημα".

"Έχεις δίκιο", της αποκρίθηκε και θέλοντας κάτι ακόμα να πει την ρώτησε, "Είσαι πολλά χρόνια εδώ;"

"Πάρα πολλά".

"Δεν έχω έρθει πολλές φορές αλλά δεν θυμάμαι να σε είδα ποτέ".

"Δεν ήμουν στα επείγοντα. Τώρα τελευταία κατέβηκα γιατί λείπει προσωπικό. Ήμουν νοσοκόμα στα χειρουργεία". Και πάλι σιωπή. "Είμαι απ' το Μεξικό".

Ο Πωλ της χαμογέλασε.

"Φαίνεται απ' το χρώμα σου", βιάστηκε να συμπληρώσει αλλά σαν να κατάλαβε ότι αυτό που είπε ακούστηκε κάπως περιεργα, συνέχισε,

"Είσαι μελαχρινή, αυτό εννοούσα".

"Συνήθως οι Μεξικάνες στην ηλικία μου είναι κάπως γεμάτες και μ' ένα τσούρμιο παιδιά. Εγώ δεν είμαι και τόσο..." τον πείραξε αυτή.

"Όχι, δεν το εννοούσα έτσι", βιάστηκε να διορθώσει. Όσο για παιδιά..."

"Ούτε παιδιά, ούτε σύζυγο. Εσύ;"

"Δεν έτυχε", της απάντησε κάπως αφηρημένα και κοίταξε το ρολόι του.

"Ωρα να πηγαίνουμε", είπε αυτή και σηκώθηκε. Δεν ήθελε ο καθηγητής να περιμένει.

Η προϊσταμένη τους ενημέρωσε ότι ο καθηγητής ήταν ήδη στο δωμάτιο της γυναίκας μαζί με τον καθηγητή της Ψυχιατρικής κλινικής.

"Μου είπε να τον περιμένετε στο σαλόνι της πτέρυγας. Δεν θ' αργήσει".

Η Μαργαρίτα ξαναβγήκε απ' την πτέρυγα και ακολουθούμενη απ' τον Πωλ πήγαν στην άκρη του ορόφου που ήταν το σαλόνι.

Ο καθηγητής δεν άργησε να φανεί. Πήγε κατευθείαν και κάθισε δίπλα τους.

"Ο ντετέκτιβ;" ρώτησε δείχνοντας τον Πωλ.

"Πωλ Ο'Νήλ", είπε εκείνος. "Αστυνομικός ντετέκτιβ. Μου έχουν αναθέσει την υπόθεση της άγνωστης γυναίκας".

"Λοιπόν Πωλ. Θα σας πω τα ευρήματα μου με απλά λόγια. Η επίσημη έκθεση για την αναφορά σου θα είναι έτοιμη σε μερικές ημέρες. Υπάρχει κάποιο πρόβλημα με την εγκεφαλική λειτουργία της γυναίκας. Όλα τα κλινικά ευρήματα μαζί με τις τοξολογικές αναλύσεις, που σημειωτέον δεν έδειξαν τίποτα, μας λένε ότι πέρασε κάποιο σοκ που έχει ανατρέψει μέσα της τα πάντα. Ο εγκέφαλός της μέσα σε μερικές ημέρες υπέστη το σύνδρομο εκείνο που προοδευτικά μειώνει τις εγκεφαλικές και γνωσιακές λειτουργίες του. Έφτασε δηλαδή στο σημείο που άλλοι θέλουν χρόνια να φτάσουν, μέσα σε λίγες ημέρες. Τώρα δείχνει κάπως να επανέρχεται. Αυτό που θέλω να δω είναι σε ποιο σημείο θα επιτευχθεί η αποκατάσταση".

"Δεν σας κατάλαβα", τόλμησε να ψελλίσει η Μαργαρίτα.

"Μαργαρίτα, η γυναίκα που μου έφερες παρουσιάζει μια μορφή άνοιας που πρώτη φορά συναντώ".

Η Μαργαρίτα γύρισε και κοίταξε τον Πωλ σαν να περίμενε κάποια βοήθεια. Εκείνος γύρισε και ρώτησε τον γιατρό:

"Και τι κάνουμε;"

"Τίποτα απολύτως. Απλά θα περιμένουμε".